

POCHLEBNIE (4) *av*

o oraz końcowe e prawdopodobnie jasne (tak w po- oraz zwykle -e).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde bez cytatu.

Postępując wobec kogoś tak, aby zyskać jego względy, najczęściej: chwając, przytakując; assentatorie Calep, Cn; adulatorie, more vernarum, vernaliter, verniliter Cn (4) : Iáwnie rozdárłfy vřtá řwe pochlebnie rzkomo chwalili řpráwy moie RejPs 52; Calep 104b.

W połączeniu szeregowym (1): O nędzny Idumeyczyku [...] kthory/ iáko cie thu Pan iáwnie řwiáthu obwoływać raczył/ iż kłámliwie/ pochlebnie/ á omylnie řzczypielź wierne Páńłkie RejPos 266v.

a. Mówiąc komuś to, co jest dla niego wygodne (1) : ták y dziśieyřzy [odszczepieńcy i heretycy] řwey woley wřzytkiey ludziom pochlebnie dopuřzczáiąc/ sławę řwoię y dobremienie łowią. SkarŻyw 493.

Cf [NIEPOCHLEBNI

EW, (JDok)